cōterere caput tuū. Caput serpētis
cōterere: qm̄ pccm̄ ibi corrigitur: v
bi nascit. Debz g̃ quisq̃z esse sollicitus
ut mor ibi se studeat emendare:
vbi nouerit se deliquisse. Qz tum
i est int festucā et trabē: tantū
distat int ira et odiū. Odiū ei est
ira inueterata. q̃ ex vetustate ipa
tim robors accipit: ut merito
trabes appellet. Fieri autē pt
ut si irascaris hoī: velis eciā eū
corrigi. Si aut oderis: nō potes
eum velle corrigi. Per ira mētis
oculos turbat: p odiū eciā extīg
uitur. Vnde apl's. Qui odit fratrē
suū: in tenebris est. Nulli irascēti:
ira sua videt iusta. Vnde ab omni
dignacōe cito redeundū est: ad
mansuetudīs lenitatē. Nam p
timor motus facile i eius odium
transit: cui non celeriter ignoscit.
Vnde et subdit. Quicūq̃z cōui
cio. ul' maledicto. ul' eciā cōmis
obiectu aliquē leserit: meineit
satisfactōe q̃ito q̃ curare qd fe
cit: et ille qui lesus est sīe discep
tacione dimittē. Qz cito debet
dimittere qd in nobis deliquit.
Quant offendit. Lxxv. capl'.
qui quicq̃. ul' maledicō ali
quē ledit. aplūs aut. ayaledici.
regnū dei nō possidebūt. Et dns
i eva. Qui dixerit frī suo fa
tue: reus erit gehene ignis. De
bet g̃ sicut q̃ uiter deliq̃. q̃ uiter
penitere: atq̃z ab eo quem lesit.
toto corde. tota humilitate veniā
postulare: et ille qui lesus est sīe
discepta cōe dimittere. Ysidorus. Cū
fratrem suū sibi tardius regaliat:
deū sibi tardius placat. Frustra
enī deū sibi ꝓpiari q̃rit: q̃ cito
placari i ꝓximū negligit. Sed
sūt quidam qui de suis meritis
q̃ fidentes: pigre in se delinq̃entibz
veniā ꝓstant. Sz michi ꝓ sicut
illesum esse a culpa. qui nō est
patius ad veniā: dū pcuq̃ hic
magna fit culpa: qn̄ tardius relaxā
tur pccā fīna. Veritate testante
didicimus. q̃a seruus qui decē milia
talēta debebat. cū pmām ageret:
absolucōē debiti a dnō accepit.
Sz quia gseruo suo centū denaios
debenti nō dimisit: et hoc iussus ē
exigi. qd ei fuerat ā dimissum.
Ex quibus dīs gstat. qz si hoc qd i
nos delinquit ex corde nō dūtimus.
et illud vnusq̃ exigit. qd nob iam
p pmām dimissum fuisse gaude
bamus. Sequit. Si autē iuicē se
leserint. iuicem sibi debita relaxa
re debebūt. ꝓpt orōnes vestras:
quas vnusq̃z q̃to crebriores habe
tis. tāto sanctiores lrē debetis.

De eodem et de vtilitate oracionis
Lxxvi. Capl'm.

Qtidie i orōne dicimus deo:
dimitte nob debita nra. sicut
et nos dūtimus debitoribus nrīs.
Qz si debitoribus nrīs. id est eis q̃
i nos pccāt non dimittimus. cū
dicimus deo. dimitte nobis sicut et
nos dimittimus: ipa nra orōne
culpam et deū aduersū nos ad
iracūdiā incitamus: et ipī super
nos iducimus maledictionē po
tius q̃ bēdictionē. Vnde fit ut orō
que debebat nobis ēe salubris sit
noxia: et pccā nra q̃ debuimus
minuere. orando augeamus. De co
tidianis autē breuibus leuibusq̃z
pccīs. sine quibus hec vita non du
cit: cotidiana oracio fideliū sa
tisfacit. Eorū est enī dicere. pr
nr qui est i celis: qui iā tali pcī
regnati sūt ex aqua et spū sancto
Deo et omno hec orō mīma cotidia
na q̃z pccā: delet et illa. a quibus
vita fideliū eciā scelerate gesta. sz
penitēdo i melius mutata discedit.
Si q̃ad modū vacuter dicit. dimitte
nobis debita nra. qm̄ nō dicit q̃
dimittūt: ita veracit dicatur.
sicut et nos dimittimus debitori
bus nrīs. id est fiat qd dicitur:
quia et ipa est elemosina. venia
petēti hoī ignoscē. Multa quidē
sūt gēna elemosinarū: q̃ cū facimus
adiuuamur. ut dimittant nobis
pccā nra: sz ea nichil est maius.
quia ex corde dūtimus. qd in nos
quisq̃z peccauit. Nihil enī mag
nū est ergā eū esse benuolum.
siue eciā beneficū: qui tibi michil
mali fecit. Illud multo gradibus
et magnificentissime bonitatis est.
ut tuū quoq̃z inimicū diligas: et
ei qui tibi malū vult semp bonū
velis: facias q̃z qd possīs. audiēs
dicentē dnm. Diligite inimicos ves
tros: benefacite his qui oderūt vos:
et orate p eis qui vos psequuntur.
Sz qm̄ pfōz sūt ista filiorū dei. q̃
quidē se debet oīs fidelis extendere.
et humanū animū ad hūc effectū o
rando deū secūdū agendo luctando
q̃z pducere: tū quia hoc tā magnū
bonū tāte multitudīs nō est.
q̃tam nos credimus exaudiri: cū
in orōne dicit dimitte nobis de
bita nra sicut et nos dūtimus
debitoribus nrīs: p culdubio spon
siones huius ūba implent. si homo
qui nondū ita pficit ut eciā dili
gat inimicū: tū qn̄ rogat ab hoīe
qui peccauit i eum ut dimittat ei.
dimittit ex corde. qz eciā sibi rogā
ti vnusq̃z vult dimitti. cū orat et
dicit sic et nos dimittimus debito
ribus nrīs. id est sic dimitte debita
nra nob rogantibus: sic et nos di
mittimus rogātibus debitoribus nrīs.
Sa vo qui eū i quē peccauit hoīem
rogat. si pcō suo mouet ut ro
get: nō est adeo deputādus inimicus.
ut eū diligere sit difficile: sic difficile
erat qn̄ inimicus erebat.
Cuisq̃z at sic rogāti. et pcō sui
penitēti. ex corde nō dimittit: nil
lomō existimet a dnō sua pccā
dimitti: qm̄ vitas nō pt metuere
q̃ dicit. Si dimiseritis homīnibus
pccā eorū: dimittet et vob pr̄ vr̄
celestis delicta vra. Si aut nō di
miseritis hoīibus: nec pater vr̄
dimittet vobis pccā vra. Sequit.
Melior est autē qui q̃ uis ira
sepe temptet. tamē impetere festi
mat. ut sibi dicitur. cui se fecisse
agnoscit iuria: q̃ qui tardius
irascit. et ad veniā petendā tar
dius inclinat. De pcō irati
Dominus nos. dic. Lxxvii. capl'.
Ira eciā accidit. sz facilius de
serit: nonnullos vo tarde quidem cō
mouet sed diutius tenet. Alij autē
qd est negūs. et eciā iracūdie fla
mas suscipiūt: et tardius deponūt.
Nonnulli vo has et tarde suscipiūt:
et eciā amittūt. In quibus multis
q̃ uor modis. liquido lector agnos
cit. qz ad tranquillatis bonū. vlti
mus q̃ plurimū ꝓximū appropinquat:
et in malo sēdīm ctrius superat.
Qz ita g̃ sit iracūdie culpa pese
mus: p quā dū māsuetudo amit
tit. similitudo siquidem imaginis
vitiatur. Per iram vtiq̃z sapīa
pditur: ut quid quo pe agendū
sit ordine omno nesciat. Per iram
iustitia relinquitur: sicut scptū
est. Ira viri iustitiā dei nō opat.
Per nīm q̃ ira vite sociālis amittit.
sicut scriptū est. Noli esse assiduus
cū homīe iracūdo: ne distas semi
tas eius. et sumas scandalum aīe
tue. Nā qui se ex humana ratione
nō temperat: nicē est ut bestialiter
solus viuat. Aliqn̄ at ira manus
nō exerit: sīe credit sz i maledicū
iacula lingua vertit. Nō numquam
vo dū acensus animus a consueta locu
cione restringit. p accessū tpis.
penitus a primis dilectōe separatur.
et acriores stimuli sepius ad men
tē veniūt. causeq̃z que q̃ uius ex
asperāt oriunt. atq̃z in irati oculū festuca i trabē vertit. Dū ira
i odiū pmutat. Verenti sepe a
primis despicit: dedignamur i
iurias tolerare vbi. Si ingingat